

Sygn. akt II UZ 12/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSA Agata Pyjas - Luty

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 marca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 grudnia 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 4 grudnia 2013 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy. W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawcy w piśmie procesowym z 28 listopada 2013 r. wykonując zarządzenie Sądu, określił wartość przedmiotu zaskarżenia na 6.668 zł, co uzasadniało odrzucenie skargi. Jednocześnie zaznaczono, że rozpoznawana sprawa nie jest sprawą o przyznanie emerytury, ale o jej wysokość, co uzasadnia kwalifikowanie dopuszczalności skargi kasacyjnej w odniesieniu do wartości przedmiotu zaskarżenia.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł wnioskodawca, skarżąc je w całości.

Skarżący podniósł, „że Sąd błędnie przyjął, iż niniejsza sprawa nie podlega pod zakres spraw o przyznanie prawa do emerytury, a tym samym uzależnił dopuszczalność skargi kasacyjnej od wskazanej wartości przedmiotu zaskarżenia. Skoro przedmiotowa sprawa została zainicjowana odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odmowy przeliczenia podstawy do naliczenia wysokości emerytur i dodatkowo decyzja ta została zaskarżona w całości, nie powinno budzić wątpliwości, iż przedmiotem postępowania jest ustalenie prawa do emerytury. Odwołujący zmierza do uzyskania świadczenia emerytalnego w wyższej wysokości, tak więc podstawy swojego żądania upatruje w przesłankach do uzyskania emerytury, która jego zdaniem winna być naliczana w oparciu o inną podstawę w zupełnie innym stanie faktycznym i prawnym. Zatem *de facto* roszczenie powoda nie jest oparte na żądaniu jedynie zmiany wysokości przyznanej emerytury, a przyznaniu prawa do emerytury na nowo wyliczonej podstawie jej wymiaru. Tym samym, w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania przepis ograniczający dopuszczalność skargi kasacyjnej od wartości przedmiotu zaskarżenia powyżej kwoty 10.000 zł.”.

Powołano się w tym zakresie na postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2007 r., II UZ 82/01, OSNP 2003 nr 19, poz. 474, w którym stwierdzono, że w sprawie o przyznanie emerytury kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, chociażby zaskarżono wyłącznie wysokość przyznanego świadczenia.

Skarżący podniósł także, że prostuje swoją „oczywistą omyłkę pisarską” w zakresie podanej kwoty wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ „wyliczona wartość przedmiotu sporu to kwota 10.001,34 zł, bowiem kwotę tę odwołujący może jedynie szacować”.

Wniesiono o uchylenie postanowienia w całości i przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z 17 października 2013 r., zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zażalenia jako oczywiście uzasadnionego i

przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z 17 października 2013 r. w trybie art. 395 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że jeżeli przedmiotem sporu nie jest prawo do emerytury lub renty, lecz jedynie jego wysokość, to dopuszczalność zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia obliczonej w oparciu o przepis art. 22 k.p.c. i stanowi ona różnicę między wysokością świadczenia wypłacanego przez organ rentowy, a wysokością świadczenia żądanego przez ubezpieczonego w skali jednego roku (tak postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III UZ 26/11, LEX nr 1129132).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r. II UZ 1/06 (niepublikowane) stwierdzono, że jeżeli prawo do emerytury nie jest kwestionowane w postępowaniu sądowym, w którym chodzi o wysokość tego prawa, to o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia (podobnie w postanowieniach SN z 6 listopada 2008 r., II UZ 48/08, 10 listopada 2010 r., II UZ 30/10, 17 listopada 2010 r., II UZ 31/10, 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/96, z 17 marca 2004 r., III UZ 1/04, 7 czerwca 2005 r., II UZ 26/05, z 6 listopada 2008 r., II UZ 47/08 oraz 16 lipca 2009 r., II UZ 22/09).

W postanowieniu z 23 listopada 2011 r., III UZ 26/11, trafnie podkreślono, że nie jest tak, iż w nawet przypadku, w którym dojdzie do zakwestionowania decyzji organu rentowego wydanej w następstwie rozpoznania wniosku o emeryturę lub rentę (o prawo do któregoś z tych świadczeń), skarga kasacyjna wniesiona od wyroku Sądu drugiej instancji będzie dopuszczalna niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 zd. 2 k.p.c.). O dopuszczalności skargi kasacyjnej, również w takich sprawach, musi bowiem decydować rzeczywisty przedmiot sporu, a następnie przedmiot zaskarżenia, określony w odwołaniu wszczynającym postępowanie sądowe. Jeśli więc przedmiotem tym będzie tylko wysokość emerytury lub renty (wysokość prawa do jednego z tych świadczeń) wynikająca z uwzględnienia elementów mających wpływ na ową wysokość, to taką

sprawę należy traktować jako sprawę o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c.

Poglądy odmienne, wyrażone w powołanym w zażaleniu postanowieniu Sądu Najwyższego z 28 listopada 2001 r., II UZ 82/01 a także w postanowieniu z 8 lipca 2004 r., II UZ 21/04, LEX nr 686063, czy też w postanowieniu z 3 listopada 2004 r., I UZ 37/2004, OSNP 2005 nr 15, poz. 236, nie są powszechnie akceptowane.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.